

Artık Seni Sev mi Yo Rum 2

– AliHaydar · 18 Temmuz 2017

Sen bana bakıyordun, ben de sana. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş gibiydi. İkimizde birbirimize karşı duyduğumuz arzu ve istek dolu bakışlarla kavuşacağımız anı büyük bir istekle bekliyorduk. Aradan geçen onca aylardan sonra zor günlerimde yine kendini bana hatırlatmayı başarmıştın. Daha önce birlikte olduğun ve kendine sıkı sıkıya bağladığın insanlardan duyduğum gibi senin ne kadar zeki, uyanık ve sinsi olduğunu bir kez daha anlamış oldum. Bakışlarımız birbirine kenetlenmişken bir yanım senin bana zarar vereceğinden uzak durmam gerektiğini söylüyor, diğer yanım ise “Bu kadar özlem duymuşsun, bir defalık sarıl ona ve özlem gider. Hem bir defa onunla birlikte olmakla ne zarar göreceksin ki?” diyordu.

Sonunda içimdeki diğer yarımın sesine kulak verdim ve seninle bir defalık da olsa birlikte olup özlem gidermeyi istedim. Bu defa ki buluşmamız ve kavuşmamız sonucunda bir daha uzun süre birbirimizden ayrı kalmayacaktık. Bu kavuşma daha önceki gibi kısa sürmeyecekti. Tam aksine 19 yıl gibi uzun bir zaman sürecek bir birlikteliğin başlangıcı olacaktı. Senin bana ne kadar büyük zarar verdiğini çok iyi biliyor ve anlıyordum. Ancak bana ne kadar zarar verirsen ver senden ayrı kalmayı, uzak kalmayı düşünemiyordum hiç.

Bu defa ki birlikteliğimizi yavaş yavaş ailem, akrabalarım ve arkadaşlarım hepsi de biliyordu artık. Bir tek birlikteliğimizi babamdan saklıyor ve onun bilmemesi, anlamaması için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Çünkü yaşadığımız çevre ve toplum nedeniyle seninle olan birliktelikler aile büyüklerinden hep saklanırdı. Onların yanında seninle bir araya gelmek ise hemen hemen imkânsız gibi bir şeydi. Yaşadığım toplum ve çevrede aile büyüklerinin yanında seninle bir araya gelmek genelde hep saygısızlık olarak algılanıyordu.

İşte bu nedenle ben seni babamdan saklıyordum diye düşünüyordum ya aslında o da seninle olan birlikteliğimizi biliyordu. Bazen konuşmalarında ima eder ve senin bana zarar verebileceğini bu nedenle senden uzak durmam gerektiğini anlatmaya çalışırdı. Bunu anlatmasının nedeni ise yıllar öncesinde babamla da yaşadığımız birlikteliğin kendisine vermiş olduğu zararı biliyor olmasındandı. Bu nedenle seninle ilgili konular olduğunda her defasında senden uzak durmamı söylerdi.

Düşünebiliyor musun baba ve oğlu ile birliktelik yaşıyor ve ikisini de kendine bağlıyor ve aynı derece onlara zarar veriyorsun. Senden korkanlar haklıymış inan ki. Çok sinsi olmasan önce babayla sonrada oğlu ile birlikte olamazdın.

Seninle olan birlikteliğimizde artık sana o kadar bağlanmışım ki anlatamam. Adeta senin bağımlın olup çıkmıştım. Sabah uykudan uyanır uyanmaz saat kaç olursa olsun ilk aklıma gelen ve ilk bulduğum sen oluyordun. Güne seninle başlıyor ve geceleri de uykuya dalmadan önce seninle buluşuyor ve seninle günü noktalıyordum.

Seninle ilgili bana “Onu bırak, terk et yoksa bir gün o seni bırakacak” diyenlerin doğru söylediklerini bilmeme rağmen duymamazlığa geliyordum. Düşünüyorum da o günlerde sorsalardı bana bir tek senin için canımı verebileceğimi söyleyebilirdim. O kadar seni çok seviyordum.

Gün yirmi dört saatten oluşuyordu ancak seninle buluşmamız neredeyse otuz defayı buluyordu. En ufak bir moral bozukluğunda sana koşuyor seninle dertleşiyordum. Üzüntülü olduğum ve acı çektiğim anlarda da sana koşuyordum. Acılarımı dindirmek için teselliye sende arıyordum. Sadece acı çektiğim ve üzüntülü olduğum anlarda değildi seninle buluşmam, sevinçli ve mutlu olduğumda da hep seninle birlikteydik. Acılarım seninle azalıyor, mutluluklarım ise seninle çoğalıyordu sanırsın.

Seninle birlikteliğimizin dokuz ve onuncu yılıydı. Ani bir kararla senden ayrı kalıp kalamayacağımı denemek amacıyla bir karar aldım. Senden ne kadar uzak durabilecektim bunu öğrenmiş olacaktım. Bununla birlikte hayatıma sensiz devam edebiliyorsam belki bu ayrılığı süresiz devam ettirebilirdim. Sonuç aradan bir hafta kadar zaman geçmiş olmasına ve ortada hiçbir neden yokken tekrar seninle birlikte olmak istedim. Sen ise tekrar buluşmamıza ve birlikte olmamıza benden daha hazırlıydın. İşte birkaç günlük ayrılıktan sonra kavuşmuştuk birbirimize ve yine sen ellerimin arasındaydın. Ellerimin arasında birbirimize ilk temas edişimizde sanki sen bana, "Benden kolay kolay vazgeçemeyeceğini biliyordum. Senden öncekileri gibi sende bana koşarak gelecektin. İşte bak kendi ayaklarınla geldin yine bana. Sen benim yokluğuma dayanamazsın, bense yokluğunu bile hissedemedim bile. Çünkü etrafımda senin gibi sayısız insan var." der gibiydin. Sustum, çünkü haklıydın bu nedenle sana verecek hiçbir yanıtlım olmadığından susmayı yeğledim. Çünkü ne desen haklıydın. Haklı olduğunu bildiğimden sadece sustum.

Ve böylece seninle birlikteliğimizin üzerinden günler günleri, aylar ayları, yıllar yılları kovaladı birbiri ardınca. Kaç bahar geldi geçti açan çiçekler arasında, kaç kış geldi geçti yağın yağmurların ve karların arasında, mevsimler kovaladı durdu birbirini. Her günümde, her anımda sen yanımdaydın artık. Gün doğar doğmaz gözlerimden akıp duran uyku mahmurluğu ile hemen sana sarılıyordum. Günü seninle karşılıyor ve yine günü seninle uğurluyordum.

Böylelikle seninle bir haftalık ayrılığı saymayacak olursak birlikteliğimiz kesintisiz olarak tam 19 yıl kadar sürmüştü. Ve takvimler 24 Temmuz 2005 tarihini gösterdiği gün artık ciddi ciddi senden uzak duracağıma ve birlikteliğimize "son" vereceğime dair bir karar aldım.

-Devam Edecek-